

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 34/2013-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. januára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. P. K., B., zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. J. M., s. r. o., B., v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. J. M., PhD., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S 218/08-59, 2 S 223/08-59 zo 7. septembra 2011 a postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžo 50/2011 z 22. augusta 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. P. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. decembra 2012 doručená sťažnosť JUDr. P. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného

porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 S 218/08-59, 2 S 223/08-59 zo 7. septembra 2011 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sžo 50/2011 z 22. augusta 2012.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že od 15. apríla 2005 vykonával funkciu vedúceho Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odboru B., oddelenia odhaľovania (ďalej len „vedúci oddelenia odhaľovania“). Keďže na tomto policajnom útvare dochádzalo k zmenám, sťažovateľ na príkaz svojho nadriadeného 19. februára 2008 požiadal o prevedenie na inú funkciu k 1. marcu 2008, a to podľa § 35 ods. 7 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“). Sťažovateľ uviedol, že o jeho žiadosti rozhodol riaditeľ Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite (ďalej len „úrad boja proti organizovanej kriminalite“) personálnym rozkazom č. 481 z 25. marca 2008 tak, že dňom 1. apríla 2008 ho previedol z funkcie vedúceho oddelenia odhaľovania do funkcie staršieho referenta špecialistu oddelenia finančnej polície úradu boja proti organizovanej kriminalite. Sťažovateľ dodal, že po odchode svojho nadriadeného z funkcie vzal predmetnú žiadosť 10. apríla 2008 späť a proti personálnemu rozkazu podal 14. apríla 2008 odvolanie, na základe čoho 1. viceprezident Policajného zboru (ďalej len „1. viceprezident“) rozhodnutím č. SLV-244/PK-2008 z 19. júna 2008 napadnutý personálny rozkaz v celom rozsahu zrušil.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že na základe zrušujúceho rozhodnutia bol vydaný nový personálny rozkaz riaditeľa úradu boja proti organizovanej kriminalite č. 604 z 24. júna 2008, na základe ktorého bol týmto dňom prevedený z funkcie vedúceho oddelenia odhaľovania a ustanovený do funkcie staršieho referenta špecialistu oddelenia kontroly povinných osôb spravodajskej jednotky finančnej polície úradu boja proti organizovanej

kriminalite. Aj proti tomuto personálnemu rozkazu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol 1. viceprezident rozhodnutím č. SLV-783/PK-2008 z 11. septembra 2008 tak, že napadnutý personálny rozkaz zmenil takým spôsobom, že slová „*prevádzam...*“ nahradil slovami „*ustanovujem...*“ a výrokovú časť týkajúcu sa jeho odvolania z doterajšej funkcie vypustil.

Proti druhostupňovým rozhodnutiam 1. viceprezidenta (ďalej aj „žalovaný“) podal sťažovateľ žalobu, o ktorej rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 2 S 218/08-59, 2 S 223/08-59 zo 7. septembra 2011 tak, že konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 19. júna 2008 zastavil a žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 11. septembra 2008 zamietol.

Sťažovateľ uviedol, že proti rozsudku krajského súdu podal odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Sžo 50/2011 z 22. augusta 2012 tak, že napadnutý rozsudok potvrdil.

Sťažovateľ vyslovil názor, že rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu sú arbitrárne a nepreskúmateľné, a tým nezlučiteľné s obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zároveň uviedol, že tým, že pred súdmi nemal možnosť „*navrhnúť osobne vykonanie dôkazov, prípadne sa konfrontovať s inými osobami vystupujúcimi v tomto spore aktívne*“, došlo aj k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Sťažovateľ sa domnieva, že oba súdy mali skúmať, z akého dôvodu požiadal o prevedenie na inú funkciu, ako aj to, z akého dôvodu vzal svoju žiadosť späť. Podľa sťažovateľa sa oba súdy mali venovať aj otázke, či bolo vhodné, aby do funkcie vedúceho oddelenia odhaľovania, ktorú zastával do 1. apríla 2008, bola týmto dňom ustanovená iná osoba. Okrem toho sťažovateľ vyslovil názor, že „*Súdy taktiež neprikladali žiaden význam správne právnemu postupu pri prekladaní a zaradovaní policajta do funkcie, pre zrejmy rozdiel v ustanoveniach §§ 33 ods. 1 a 35 ZoŠs...*“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil, že postupom a rozsudkom krajského

súdu č. k. 2 S 218/08-59, 2 S 223/08-59 zo 7. septembra 2011 a postupom a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžo 50/2011 z 22. augusta 2012 boli porušené jeho základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, namietané rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a obom súdom uložil povinnosť nahradiť mu trovy konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s už uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

**K námietkam sťažovateľa o porušení práv rozsudkom krajského súdu
č. k. 2 S 218/08-59, 2 S 223/08-59 zo 7. septembra 2011**

Pokiaľ ide o tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojich práv rozsudkom krajského súdu č. k. 2 S 218/08-59, 2 S 223/08-59 zo 7. septembra 2011, ústavný súd sa riadil princípom subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak takúto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

Pridržiavajúc sa uvedeného ústavný súd konštatuje, že rozsudok krajského súdu bol prvostupňovým rozhodnutím o žalobe proti rozhodnutiu správneho orgánu [§ 247 a násl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“)], proti ktorému bolo prípustné odvolanie. Podľa zistení ústavného súdu, ako aj podľa tvrdení samotného sťažovateľa toto právo sťažovateľ využil a podaním odvolania proti rozsudku krajského súdu inicioval konanie o riadnom opravnom prostriedku. Z uvedeného je teda zrejmé, že na preskúmanie prvostupňového rozsudku krajského súdu bol v prvom rade povolaný najvyšší (odvolací) súd, ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu bezprostredne preskúmať rozhodnutie súdu prvého stupňa v danej veci. Odvolávajúc sa na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 208/08, III. ÚS 72/09, III. ÚS 292/2012).

**K námietkam sťažovateľa o porušení práv rozsudkom najvyššieho súdu
sp. zn. 2 Sžo 50/2011 z 22. augusta 2012**

Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžo 50/2011 z 22. augusta 2012.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že sťažovateľ ako vedúci oddelenia odhaľovania požiadal 19. februára 2008 o prevedenie na inú funkciu k 1. marcu 2008. O jeho žiadosti rozhodol riaditeľ úradu boja proti organizovanej kriminalite personálnym rozkazom č. 481 z 23. marca 2008 tak, že dňom 1. apríla 2008 ho previedol z funkcie vedúceho oddelenia odhaľovania do funkcie staršieho referenta špecialistu oddelenia finančnej polície úradu boja proti organizovanej kriminalite. Následne sťažovateľ vzal svoju žiadosť o prevedenie 10. apríla 2008 späť a proti personálnemu rozkazu podal 10. apríla 2008 odvolanie, o ktorom rozhodol 1. viceprezident rozhodnutím č. SLV-244/PK-2008 z 19. júna 2008 tak, že personálny rozkaz v celom rozsahu zrušil. V odôvodnení tohto rozhodnutia 1. viceprezident konštatoval, že k prevedeniu a ustanoveniu sťažovateľa do inej funkcie došlo v rozpore so zákonom (§ 25 ods. 7 zákona č. 73/1998 Z. z.), keďže sťažovateľ žiadal o prevedenie do funkcie ku dňu 1. marca 2008, ale o jeho prevedení a ustanovení do inej funkcie sa rozhodlo až k 1. aprílu 2008, pričom na zmenu v dátume nedal sťažovateľ súhlas.

Za danej situácie bol vydaný nový personálny rozkaz riaditeľa úradu boja proti organizovanej kriminalite č. 604 z 24. júna 2008, ktorým bol sťažovateľ k 24. júnu 2008 podľa § 35 ods. 7 zákona č. 73/1998 Z. z. prevedený z funkcie vedúceho oddelenia odhaľovania, podľa § 33 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. bol ustanovený do funkcie staršieho referenta špecialistu oddelenia kontroly povinných osôb spravodajskej jednotky finančnej polície úradu boja proti organizovanej kriminalite a podľa § 35 ods. 9 citovaného zákona bol dňom 23. júna 2008 odvolaný z doterajšej funkcie. Aj proti tomuto personálnemu rozkazu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol 1. viceprezident rozhodnutím č. SLV-783/PK-2008 z 11. septembra 2008 tak, že napadnutý personálny rozkaz zmenil tak, že slová „*prevádzam podľa § 35 ods. 7 zákona číslo 73/1998 Z. z...*“ nahradil slovami „*ustanovujem podľa § 33 ods. 1 zákona číslo 73/1998 Z. z...*“ a výrokovú časť týkajúcu sa odvolania sťažovateľa z doterajšej funkcie vypustil. V odôvodnení rozhodnutia 1. viceprezident okrem iného konštatoval, že potom, ako sťažovateľ podal žiadosť o prevedenie na inú funkciu, bola k 1. aprílu 2008 „*v záujme zabezpečenia riadneho a nerušeného výkonu štátnej služby*“ do dovtedy ním zastávanej funkcie ustanovená iná osoba. Potom, ako došlo k zrušeniu personálneho rozkazu z marca 2008, bol v júni 2008

vykonaný so sťažovateľom pohovor a boli mu ponúknuté adekvátne voľné funkcie. Keďže sťažovateľ žiadal o obnovenie právneho stavu, aký tu bol pred podaním žiadosti o prevedenie na inú funkciu, ale funkcia vedúceho oddelenia odhaľovania už nebola voľná, súhlasil s tým, aby bol ustanovený do funkcie staršieho referenta špecialistu oddelenia kontroly povinných osôb spravodajskej jednotky finančnej polície úradu boja proti organizovanej kriminalite. 1. viceprezident uzavrel, že vzhľadom na to, že v tomto prípade šlo iba o ustanovenie sťažovateľa do voľnej funkcie podľa § 33 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., jeho súhlas sa nevyžadoval.

Proti rozhodnutiam žalovaného č. SLV-244/PK-2008 z 19. júna 2008 a č. SLV-783/PK-2008 z 11. septembra 2008 podal sťažovateľ žalobu o preskúmanie ich zákonnosti, o ktorej rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 2 S 218/08-59, 2 S 223/08-59 zo 7. septembra 2011 tak, že konanie o žalobe vo vzťahu k prvému z uvedených rozhodnutí žalovaného zastavil a zvyšnú časť žaloby zamietol. Pokiaľ ide o zastavenie konania, svoj verdikt odôvodnil s poukazom na § 250d ods. 3 OSP tým, že rozhodnutie žalovaného č. SLV-244/PK-2008 z 19. júna 2008 bolo sťažovateľovi doručené 23. júna 2008 a žalobu podal až 13. novembra 2008, čo je zjavne po lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni. Pokiaľ ide o odôvodnenie rozhodnutia, ktorým bola žaloba v časti zamietnutá, krajský súd vychádzajúc z administratívneho spisu a opierajúc sa o relevantnú právnu úpravu preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného č. SLV-783/PK-2008 z 11. septembra 2008 a dospel k záveru, že žalovaný danú vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil.

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom argumentoval tým, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a taktiež tvrdil, že na základe vykonaných dôkazov dospel krajský súd k nesprávnym skutkovým zisteniam.

O odvolaní sťažovateľa rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Sžo 50/2011 z 22. augusta 2012, ktorým potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa.

V relevantnej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia najvyšší súd uviedol:

«Pokiaľ ide o zastavujúci výrok napadnutého rozsudku krajského súdu, tu najvyšší súd uvádza, že jeho predmetom bolo rozhodnutie, na ktorého preskúmanie je určený osobitný postup. Nebolo preto možné postupom podľa § 245 ods. 1 OSP preskúmať v danom konaní jeho zákonnosť. Pretože odpustenie dvojmesačnej lehoty na podanie žaloby nie je možné (§ 250b ods. 1 druhá veta OSP), krajský súd nepochybil, keď zastavil konanie v časti o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. p.: SLV-244/PK-2008 zo dňa 19. 6. 2008. Vzhľadom na uvedenú kogentnú zákonnú procesnú úpravu nebolo možné ani v odvolacom konaní zohľadniť námietky žalobcu, že uvedené rozhodnutie nenapadol, keďže ním bolo jeho námietkam v celom rozsahu vyhovené a v rozhodnom čase objektívne nemohol predpokladať, že v konečnom dôsledku nedôjde k náprave protiprávneho stavu...»

V prvom rade je potrebné v súvislosti s výkladom ustanovenia § 33 zákona č. 73/1998 Z. z. uviesť, že služobný pomer príslušníkov Policajného zboru... je svojou povahou inštitútom verejného práva - ide o štátnozamestnanecký právny pomer. Takýto právny pomer nevzniká zmluvou, ale mocenským aktom služobného orgánu - rozhodnutím o prijatí do služobného pomeru a po celú dobu svojho trvania sa výrazne odlišuje od pomeru pracovného, ktorý je naopak typickým pomerom súkromnoprávnym, kde účastníci majú rovnaké postavenie. To sa prejavuje okrem iného aj v právnej úprave týkajúcej sa zmeny služobného pomeru, služobnej disciplíny, skončenia služobného pomeru a nárokov s ním súvisiacich a ďalších prípadov rozhodovania služobných orgánov, ktorá sa vyhyba implementácii zmluvných prvkov (pre služobný pomer cudzorodých) do vzťahov, ktoré sú založené na tuhšej podriadenosti a nadriadenosti subjektov služobného pomeru, pre ktoré je charakteristické jednostranné rozhodovanie zamestnávateľského subjektu o právach a povinnostiach príslušníkov... Vychádzajúc z uvedeného je dôvodné konštatovať, že zákonná úprava služobného pomeru príslušníkov ozbrojených zborov poskytuje príslušníkom v služobnom pomere nižšiu mieru ochrany, než je tomu u zamestnancov v pracovnom pomere resp. umožňuje služobným orgánom operatívnejšie využitie príslušníkov ustanoviť ich na služobné miesto v danom zbore pre plnenie úloh v inej funkcii. S poukazom na to je potrebné v súvislosti s výkladom ustanovenia § 33 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. uviesť, že dikcia zákona hovorí o ustanovení do „voľnej funkcie“ a nie do „primeranej“, resp. „adekvátnej funkcie“. Logickým výkladom citovaného ustanovenia

preto dôvodne možno dospieť k záveru, že citované predpoklady sa posudzujú z hľadiska potrieb a požiadaviek pre danú voľnú funkciu, čo nemožno vykladať tak, že v prípade splnenia požadovaných kritérií je automaticky nárokovateľná adekvátna voľná funkcia.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu je zrejmé z rozhodnutia žalovaného č. p.: SLV-783/PK-2008 zo dňa 11. 9. 2008, ktorým bol zmenený personálny rozkaz riaditeľa Úradu boja proti organizovanej kriminalite č. 604 z 24. 6. 2008, že ustanovenie žalobcu do funkcie starší referent špecialista oddelenia finančnej polície odboru B., Úradu boja proti organizovanej kriminalite, služobného úradu Ministerstva vnútra SR sa uskutočnilo v súlade s ustanovením § 33 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., nedošlo ani podľa názoru najvyššieho súdu k porušeniu zákona postupom a rozhodovaním správnych orgánov v danej veci.»

Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (obdobne I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04, III. ÚS 58/09).

Vychádzajúc zo špecifik konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (správne súdnictvo, § 244 a násl.), podľa ktorej sa v správnom súdnictve preskúmava na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, ústavný poukazuje na to, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Inými slovami, treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (obdobne I. ÚS 241/2012). Cez tieto špecifiká správneho súdnictva ústavný súd posudzoval aj dôvodnosť námietok sťažovateľa proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu.

Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia sťažovateľovi ozrejmil, z akého dôvodu vyvstala potreba zastavenia časti konania o žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-244/PK-2008 z 19. júna 2008. V tejto súvislosti najvyšší súd zhodne s názorom krajského súdu poukázal na zmeškanie lehoty na podanie žaloby (v tejto časti) a na nemožnosť odpustiť zmeškanie danej lehoty (§ 250b ods. 1 a § 250d ods. 3 OSP).

Pokiaľ ide o postup a rozhodnutie najvyššieho súdu pri preskúmaní rozsudku krajského súdu v časti, ktorou bola zamietnutá žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-783/PK-2008 z 11. septembra 2008, jeho závery sa nejavia ako arbitrárne alebo neodôvodnené a rovnako aplikácia príslušných ustanovení použitých všeobecne záväzných právnych predpisov zo strany najvyššieho súdu nesignalizuje popretie ich podstaty či zmyslu. Najvyšší súd v namietanom rozsudku podrobne popísal zistenia a závery krajského súdu, ktoré skonfrontoval s argumentmi sťažovateľa. Ústavný súd konštatuje, že pri odôvodnení svojho rozhodnutia sa najvyšší súd v súvislosti s výkladom § 33 zákona č. 73/1998 Z. z. zameril hlavne na podstatu a povahu služobného pomeru príslušníka Policajného zboru a na právomoc „zamestnávateľa“ operatívne využiť príslušníka Policajného zboru a ustanoviť ho „na služobné miesto v danom zbore pre plnenie úloh v inej funkcii“. V nadväznosti na to najvyšší súd poukázal na význam slovného spojenia „voľná funkcia“ obsiahnutého v § 33 ods. 1 zákona č. 73/19898 Z. z., ktorý žalovaný správny orgán v namietanom prípade aplikoval. Najvyšší súd stotožňujúc sa so záverom krajského súdu a právnym názorom žalovaného uzavrel, že ustanovenie sťažovateľa do voľnej funkcie podľa § 33 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. sa uskutočnilo v súlade s relevantnou právnou normou, čím „odobril“ zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného, o preskúmanie ktorej v rámci tohto konania šlo.

Aj keď najvyšší súd nereagoval na všetky argumenty sťažovateľa obsiahnuté v odvolaní, automaticky neznamená, že výsledok jeho rozhodovacej činnosti je netransparentný. Ústavný súd tvrdí, že najvyšší súd k zásadnej otázke, ktorou bolo posúdenie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného o ustanovení sťažovateľa do voľnej funkcie podľa § 33 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., zaujal legitímny právny názor.

Ústavný súd považuje namietaný rozsudok najvyššieho súdu za dostatočne odôvodnený, a preto mu neplynie oprávnenie ani povinnosť nahrádzať postupy a hodnotenia najvyššieho súdu (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04, III. ÚS 75/2012) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do jeho právneho názoru.

S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Osobitne k námietke sťažovateľa o porušení jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy

Sťažovateľ v sťažnosti súčasne tvrdil, že v priebehu súdneho konania mu nebolo umožnené osobne sa vyjadriť k vykonávaným dôkazom, čím malo dôjsť k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Aj keď sťažovateľ v odvolaní proti rozsudku krajského súdu túto skutočnosť nenamietal, ústavný súd predsa považuje za nevyhnutné pripomenúť dikciu § 250f ods. 1 OSP, podľa ktorého súd môže rozhodnúť o žalobe bez pojednávania rozsudkom, ak to účastníci konania zhodne navrhli alebo ak s tým súhlasia a nie je to v rozpore s verejným záujmom. Podľa zistení ústavného súdu však krajský súd o žalobe sťažovateľa rozhodol rozsudkom 7. septembra 2011 na pojednávaní, na ktorom bol prítomný jeho právny zástupca. Potom, ako mu bolo udelené slovo, zotrval na písomných dôvodoch žaloby. Je nepochybné, že nariadením a následným uskutočnením pojednávania na súde prvého stupňa bolo sťažovateľovi prostredníctvom jeho právneho zástupcu umožnené vyjadriť sa k veci, ako aj ku všetkým vykonávaným dôkazom. Tým podľa názoru ústavného súdu došlo k plnej realizácii základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Pokiaľ ide o konanie na najvyššom súde, námietka sťažovateľa o porušení jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa javí ako zjavne neopodstatnená. Podľa zistení ústavného súdu najvyšší súd síce rozhodol o odvolaní bez nariadenia pojednávania, ale učinil tak spôsobom súladným so zákonom, pretože podľa § 250ja ods. 2 OSP odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prerokovanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie. Ak teda najvyšší súd vyhodnotil, že pojednávanie v danej veci nie je potrebné nariadiť, jeho postup mal oporu v zákone, a preto ním nemohol navodiť stav, ktorý by znamenal porušenie označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej nastolenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. januára 2013